

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra En stum Beretning om et Forlis

Citation: Drachmann, Holger: "Samlede poetiske Skrifter", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 380. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann06tom-shoot-idm140199753273200/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

ne med — saa der gik den ud igen — bak, bak, bak — saa — De forstaaer — Vanen er den halve Natur — og desuden — hvad sieves vi ikke for i Længden?"

„Har De nogensinde set en Stranding — med egne Øjne?“ spurgte jeg.

„Masser! Det vil da sige — hm! egentlig talt — jeg er næsten altid kommen bag efter — til Ligsyn og saadan noget.“

„Ja jeg ogsaa!“ svarede jeg.

Vi kørte videre i Tavshed. Vognen blev hevet igennem Sandet af de stakkels Heste; vor Kusk slog paa dem, uden at sige noget; det faldt mig ind, at han med samme Resultat kunde have ladet være at bruge Pisken, men jeg kunde ikke faa bragt de fornødne Ord frem; jeg var trykket, dump, irriteret, lidende, men tavs, fremfor alt tavs, karrig paa Mæle. Og evigt skyliede denne Dønning ind imod os med denne stakaandede Lyd, der tabte sig mellem Klitternes Gravstumhed. Som langs med en Kirkegaards halvt sammensunkne Vold kørte vi; og paa den modsatte Side dette Hav med sit uforanderlige: aa Gud hjælpe mig ...!

„Naa, sidder De og bearbejder Stoffet?“ lød det fra min Sidemand.

„Hvilket Stof?“

„Strandinger!“

„Jeg har ingen set, siger jeg Dem; og De heller ikke. Ellers kunde De i det mindste fortælle mig en!“

„Intet er lettere. Jeg har hørt nok derom i disse fire Aar — man hører jo *kun* derom. Man *spiller* sin L'homme og *taler* om Strandinger hos os. Lad se, der var denne sidste“ ...

Hestene var gaaet i Staa. De trængte til at trække Vejret. Den sidste Byge var gaaet hen over os, og vi havde hver for sig stukket Piben ind. Havet var begyndt at rejse sig; det mumlede ikke længer, det raabte noget højt ind til mig; men jeg forstod det ikke.

Ud igennem Klitten, ud fra Gravene, tæt foran Vognen, kom en Skikkelse med en opskudt Rulle Tov over Skuldren. Hestene stod, og Skikkelsen stod. Det var en høj, mager, kraftigudscende Mand, noget fremduvende, saaledes som Kystboeren nemt bliver det paa denne Strand. Han gjorde Linen klar, da han var traadt helt ned i Havstokken, hvor han saa' ud imod Søerne, som om han syntes at have noget at sige dem — eller som om han lyttede til, hvad de raabte. Saa hvirvlede han Linens Bugter fra sig ud i det sydende Vand, halede atter til sig, syntes at studse, løb lidt tilbage, kastede atter, og udstødte under denne søre Leg en Grynten, der i Grunden ikke havde meget menneskeligt ved sig.

Han gebærdede sig som et Barn under denne Leg; jeg saa' paa ham; hans Haar var snarere hvide end graa, og dog tydede intet hos